

JEN TAK POSEDNOUT

(SUR/OVĚ/REALISTICKÝ FEJETON)

V kraji, kde ráda pobývám - nebo pobejvám - vyjadřují průběh některých konání trochu zvláštním způsobem. Zvou-li vás na návštěvu, řeknou - přidejte pobejt. Když jste na návštěvě, nikdo vám nedá kávu a zákusek, ale podá. Třeba přitom doufá, že podání nevyužijete tak rychle a dokonavě. Nabízí-li vám odpočinek na své pohovce, řeknou - polehni. Chtějí-li, abyste jen tak setrvali, řeknou - posedni přece na chvíli.

Moc se mi líbí, že všechna tato a podobná rčení jakoby určovala pouze průběžnost času. Pobudu, ale nezarostu, polehnu, ale neztuhnu, posednu - a až už to nebude důvodné - vstanu a zase někam odejdu. Tak se zkušeností učím, že náš čas je dočasný. Časnost bytí se tedy dá dobře vystihnout. Stačí zvolit příhodné nářečí.

Vždycky jsem chtěla mít svůj pokoj. Mít prostor, o který se nemusím dělit. Anebo mohu, když budu chtít. Zvat nejspíš ty, kteří mnoho nenamluví. Poslechnou si se mnou hudbu, porecitují báseň, pozazpívají nebo pozahrají. Každý na svůj vlastní nástroj, každý svou vlastní píseň. Nic pokradeného či povypůjčeného. Prostor se pozaplní jen tím, co zrovna povytryskne ze srdce. (Můžete přijít najednou nebo i po jednom. Můj pokoj je pohostinný, uvítá vás i vaše stíny - pod jednou).

Ti, kdo přicházejí na pobejtku, přicházejí skromně a tiše, protože mají co říci mým myšlenkám. Někteří posedí v křesle, jiní na koberci. Povypijí se mnou čaj nebo víno chutnající některým předešlým létem.

Vždycky jsem chtěla mít svůj pokoj. V pokoji moudré dveře, většinou za sebou zavřené. Slunce lampy nad psacím stolem. Široké lůžko, na které se se mnou vejde spousta rozečtených knih. Nad ložem zvonky snů zavěšené na nitce vzpomínání. (Když povzdychnu nebo se pohnu ve spaní, ozve se jemné cinkání těch zvonků skleněných)

Má samota je obestřená teplem ohně v zimě a v ostatní dny vůněmi, které přicházejí oknem bez záclon. Tím oknem jakoby můj prostor pokračoval až k horizontu vidění duše.

Vždycky jsem chtěla mít svůj pokoj. Něco jako stání pro znavené koně. Je tam bezpečí a potrava a teplo. Něco jako přístav se světly a dokem, kde porouchané lodi zůstávají samy. (Mít vesmír, k němuž nemáš klíč, jenž zamyká a odmyká se slovem. Řečené však bez lásky, spustí nedobytnou mříž)

A také jsem chtěla mít strom před oknem. A kříž na bílé stěně. Takovou divuplnou kapli pro pomodlení a pousebrání, když není co a komu dodat.

Otvírám dveře svého pokoje, kde nacházím skutečnost svých představ. Jsou tady stíny lidí i hmatatelné předměty, vzpomínky a verše, hudba a dopisy a květiny. Ráda pozoruji, co je kolem i uvnitř mne. U nohou mi polehává pes, v kamnech popraskává oheň a za okny pozpěvují ptáci

vyznávající chválu svěžímu podvečeru. Mohu jen tak polenošit či pocestovat mezi hvězdami, které zakrátko povyjdou na jasné nebe.

Ano, povyjdou a pozasvítí. Pro někoho snad.

Abych se neutopila v té černi, která mne odjakživa provází - zvu tě, kdo se nebojíš mé tmy. Přijď jen tak pobejt a posednout. A třeba i zůstaň!

Delicie Nerková 2001